

שבע שמות הם אבגית"ץ, ובהם ארבעים ושנים אותיות, ככל האותיות והתבות הם תשע וארבעים, האם העליונה שנת החמשים שנה, שבה יקראתם דרור. בה תהיה שכינה תחתונה, דרור פדות ושביטה לישראל, שנגמר בהם והיה זרעך כעפר הארץ.

כבר ספירה מהשבע הללו שש כנפים, שהן שש אותיות לכל אחת. ובהן הקדוש ברוך הוא (ושכינתו) ככל ספירה מהשבע הללו, (ישעיהו ה) בשנים יכסה פניו ובשנים יכסה רגליו ובשנים יעופף, ובניה היא אחת, והשכינה התחתונה היא שבע, ולמעלה מבניה אחת ואחת - הרי עשר ספירות. שנים, ג', וד', וה', וי', וז'.

כאן וילך הלוך וגדל. מצד זר - והמים היו הלוך וחסור, מתי? במקום שהשכינה התחתונה שורה בו. זהו שכתוב (בראשית ח) ותנח התבה בחדש השביעי, זו השכינה התחתונה. בשבעה עשר יום לחדש, היא השביעית והעשירית.

שעורה בהם אהיה, שהיא בניה, שנת היובל, היא אהיה אשר אהיה, פעמים אהיה חשבון מ"ב, ושמונה אותיות בהם חמשים, שבהם מצוה לחשב שנת היובל. ובו מצוה לחזר לאחזתו ביובל, בשנת היובל הזאת תשובו וגו'. כל אחד יחזר בו לדרגה שלו, שגשמתו אחוזה משם, כמו שבארנו (קהלת יב) והרוח תשוב אל האלהים וגו'.

שמוטה - שכינה תחתונה, שהיא משבע שנים. יובל - האם העליונה, בניה, היא לחמשים שנים, ובה שיעיאת מצרים בעלי תורה בה, נאמר בהם (שמות יג) וחמשים עלו בני ישראל, ופרשה אחד מחמשים.

שבע שמהן אינון אבגית"ץ, ובהן מ"ב אתון, ככל אתון ותיבין הם תשע וארבעין, אימא עלאה שנת החמשים שנה, דבה וקראתם דרור. בה תהא שכינתא תתאה, דרור פדות ושביטה לישראל, דאתמר בהון (בראשית כח) והיה זרעך כעפר הארץ.

כל ספירה מאלין שבע, שית גדיפין, דאינון שית אתון לכל חד. ובהון קדשא בריך הוא (ושכינתיה) ככל ספירה מאלין שבע, (ישעיהו ו) בשנים יכסה פניו ובשנים יכסה רגליו ובשנים יעופף, ובניה איהו אחת, ושכינתא תתאה שבע. ולעילא מבניה, אחת ואחת, הא עשר ספירין. שנים, ג', וד', וה', וי', וז'.

כאן וילך הלוך וגדל. מסטרא נוכראה, והמים היו הלוך וחסור, אימתי. באתר דשכינתא תתאה שריא בו. הדא הוא דכתיב, (בראשית ח) ותנח התבה בחדש השביעי, דא שכינתא תתאה. בשבעה עשר יום לחדש, איהו שביעאה ועשיראה.

דסליקת בהון אהיה, דאיהי בניה, שנת היובל, איהי אהיה אשר אהיה, תרין זמנין אהיה חשבון מ"ב, ותמניא אתון בהון חמשין. דבהון פקודא לחשוב שנת היובל. וביה פקודא לחזור לאחזתו ביובל, בשנת היובל הזאת תשובו וגו'. כל חד יחזור ביה לדרגא דיליה, דנשמתיה אחיזא מתמן, כמה דאוקמוה (קהלת יב) והרוח תשוב אל האלהים וגו'.

שמוטה: שכינתא תתאה, דאיהי משבע שנין. יובל: אימא עלאה, בניה, איהי לחמשין שנין. ובה אתניחסיין ישראל במפקנותהון מן גלותא. הדא הוא דכתיב, ואיש אל משפחתו תשובו. כגוונא דמפקנו דמצרים דאינון מארי תורה בה, אתמר בהון (שמות יג) וחמשים עלו בני ישראל, ואוקמוה אחד מחמשים.

העליונה, בניה, היא לחמשים שנים, ובה מתיחסים ישראל ביציאתם מהגלות. זהו שכתוב ואיש אל משפחתו תשובו. כגון שיעיאת מצרים שאותם בעלי תורה בה, נאמר בהם (שמות יג) וחמשים עלו בני ישראל, ופרשה אחד מחמשים.